

Seria *Karl May*

Volume apărute:

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1- Omul preiilor
2. Winnetou vol 2- Detectiv
3. Winnetou vol 3- Testamentul
4. Old Surehand
5. Secretul lui Old Surehand
6. Secretul țigăncii
7. Insula giuvaerelor

Ciclul Satan și iscariotul

Capcana (Cetatea de stâncă)

În pregătire:

Ciclul Satan și iscariotul

Omul cu 12 degete
Răzbunarea

Karl May

CAPCANA

Autor: Karl May
Titlu original: Satan und Ischariot vol. 1
Titlu: Capcana
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
Email dexionoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-973-701-728-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL

Capcana / Karl May. - București : Dexon, 2018
ISBN 978-973-701-728-4

821.112.2

Capitolul 1 Mormonul

Vă aduceți aminte de Guaymas, nu e așa? După mine, localitatea aceasta din Sonora, care se află în partea de nord-vest a Mexicului, mi se pare cea mai tristă din câte am văzut vreodată în călătoriile mele. Munții din regiunea de miazăzi a Sonorei ascund mine bogate de minereuri de aramă și plumb și mai toate apele conțin aur. Cu mulți ani în urmă, toate aceste bogății ale pământului nu puteau fi exploatare deoarece indienii nu te lăsau să te apropii de ele. Trebuia să pornești în număr mare ca să poți ține piept indienilor. Dar de unde să iei oameni? Mexicanul nu prea e muncitor și indianului nici prin gând nu-i trece să scoată la lumină aceste bogății ale pământului pe care le socotește drept proprietatea lui, iar chinezii, pe care îi puteai avea lesne, sunt oameni nedoriți, deoarece pe urmă nu te mai poți scăpa de ei. Rămăneau așa-zișii *gambusinos*, prospectorii, aceștia însă alergau toți în Arizona, unde, după cum se zicea, se găsea aur pe toate potecile. Voiam și eu să mă duc acolo, nu din lăcomia de aur, ci pentru că viața aceea agitată m-ar fi interesat foarte mult. Veni însă mișcarea generalului Jargas și am fost angajat ca medic reporter al unui ziar din San Francisco care îmi cerea să trimit articole despre mișcarea revoluționară din Mexic. Am primit cu bucurie, dornic să văd cu ochii mei o astfel de mișcare.

Jargas n-a avut noroc. Nu era o mână de fier și un om energic, precum Juarez. A fost împușcat. Eu am pornit înapoi prin Sierra Madre să mă întorc la Guaymas, unde speram să găsesc un vapor pe care să mă imbarc, căci voiam să mă duc la Rio Gila, la întâlnirea cu prietenul meu Winnetou, căpetenia apașilor.

Din nenorocire lucrurile n-au mers așa de lesne cum credeam. Pe când mă aflam în pustiul Sierrei, calul meu s-a poticnit de un bolovan și și-a rupt un picior; a trebuit să-l împușc și să plec măi departe pe jos. Zile întregi n-am văzut nici țipenie de om. Mă feream să mă întâlnesc cu indienii numiți bravos, oameni cât se poate de primejdioși. A fost un drum lung și anevoios, așa că am fost foarte mulțumit când am ajuns la Guaymas.

Deși îmi ajunsesem ținta, nu m-am simțit defel fericit la priveștiștea pe care o aveam în fața ochilor. Orașelul n-avea pe vremea

aceea mai mult de două mii de locuitori, iar casele erau toate niște colibe de pământ fără ferestre.

Împrejmuit de jur-împrejur de stânci înalte și pleșuve, orașul părea un cadavru, uscat la soare. Am pornit pe ulițele pustii fără să dau de vreo suflare omenească. Probabil că impresia pe care o făceam nu era mai bună decât aceea pe care o făcuse Guaymas asupra mea - n-aveam defel înfățișarea unui gentleman sau *caballero* - cum se zice pe aici. Hainele mele, plătite cu optzeci de dolari la plecarea mea din San Francisco, erau atât de zdrențuite încât pe alocuri mi se vedea pielea. Ghetele nu mai aveau tocure și la vârfuri îmi ieșiseră degetele afară. Ce să vă mai spun de pălărie! În timpuri mai bune un sombrero, adică pălăria cu boruri largi ca să te apere de soare, rămăsese acum numai fundul și semăna aidoma cu un fes. Numai chimirul de piele, tovarăș vechi în care îmi țineam armele, rămăsese același. Cât despre stratul de murdărie de pe față, să nu mai vorbim! Pe când hoinăream așa pe ulițele pustii uitându-mă când la dreapta, când la stânga mea, doar voi da de vreo vietate, văzui o colibă de pe acoperișul căreia ieșeau două prăjini lungi de care era atârnată o tăblie, cu litere aproape șterse de ploaie: „*Meson de...*“. Restul nu se mai cunoștea.

Pe când mă căzneau eu să descifrez mai departe, auzii pași și văzui un om trecând pe drum. Îl salutai cuviincios și-l întrebai care e cel mai bun han din oraș.

— Uite asta, răspunse el arătând la cocioaba în fața căreia mă aflam. Ce-i drept, din firmă lipsește cuvântul Madrid, dar n-are a face. Don Geronimo e un om de treabă și o să te găzduiască omenește dacă ai cu ce plăti. Eu sunt *escribano*¹ în Guaymas și cunosc pe toată lumea din oraș.

Slujbașul părea foarte mândru de înalta lui situație și-mi aruncă o privire în care se putea vedea deslușit că mă crede mai demn de a găzdui în închisoare decât la un han; apoi se îndepărtă țanțoș, fără să se mai uite îndărăt.

De altfel, obosit cum eram m-aș fi mulțumit să dorm și într-o șură, numai să mă pot odihni nițel și să mă adăpostesc de razele soarelui care ardeau că niște sulite de foc.

Cel mai elegant hotel din oraș! „*Meson de Madrid*“! Odaie curată, un pat moale, mâncăruri alese! Îmi lăsa gura apă. Pășii înăuntru, în „elegantele“ încăperi ale hotelului, adică într-una singură - căci atât avea hotelul.

1 Slujbaș la primărie (n. red).

Intrai pe ușa din stradă și ieșii pe cealaltă care răspundea în curte. Alte uși sau ferestre nu existau. Lângă ușa din fund se afla o vatră afumată de piatră care împrăștia fumul mai mult prin odaie. Podeaua era de lut. Mese și bănci de scânduri cu picioarele bătute în podea. Scaune nu existau. Pe peretele din stânga hamacuri, ce păreau să fie paturile pasagerilor, sau ale cui ar fi avut poftă să se întindă în ele.

Pe peretele din dreapta, bufetul format din câteva lăzi goale și alături alte câteva hamacuri rezervate membrilor familiei.

Într-unul din acestea dormeau ghemuiți unul într-altul, trei băieți; într-altul fata hangului, seniorita Felicia.

Număra - după cum am aflat a doua zi - numai șaisprezece primăveri, dar sforăia ca un cal ostenit. În cel de-al treilea moțâia dona Elvira - o namilă de femeie cât toate zilele - soția hangului.

O femeie și jumătate! cum mi-a spus a doua zi hangiu. Dar fiindcă mai tot timpul moțâia sau dormea de-a binelea, n-am avut niciodată prilejul să mă conving de temperamentul ei vulcanic.

În cel de-al patrulea hamac descoperii un fel de obiect de pânză cenușie, pe care-l luai, la-nceput, drept un colac de salvare, dar mă convinsei repede că era o făptură omenească și cutezai s-o ating cu mâna. Obiectul se descolăci și ieșiră la iveală brațe, picioare și în cele din urmă un cap din care mă priviră doi ochi somnoroși. Deodată colacul se întinse de-i trosniră oasele și din hamac sări un omuleț îmbrăcat în haine cenușii, care mă întrebă cu ciudă:

— Ce poștești, senior? Pentru ce m-ai trezit din somn? Dumneata de ce nu dormi? Cine dracu stă treaz pe o zăpușeală ca asta?

— Caut pe hangiu.

— Eu sunt. Don Geronimo, așa mă cheamă.

— Am sosit adineauri în Guaymas și caut un vapor. M-ai putea găzdui dumneata până ce voi găsi?

— O să vedem noi, acum du-te de te culcă în hamacul de colo, și-mi arată cu mâna în partea cealaltă.

— Drept e că sunt foarte obosit, zisei eu, dar mi-e și foame.

— Pe urmă, pe urmă! Acum culcă-te și dormi, stăru hangiu.

— Vezi că mi-e și sete...

— Bine, bine, o să-ți dau și de băut, acum însă culcă-te, culcă-te, pentru Dumnezeu!

La început hangiu vorbea în șoaptă, dar de astă dată ridică glasul, ceea ce-i făcu pe cei care dormeau să se agite.

— St! Taci și nu mai vorbi, altminteri se deșteaptă dona Elvira, îmi șopti el cu teamă. Culcă-te, omule și dormi, nu înțelegi ce-ți spun?

Re. Hangiul se cocoță iar în hamac și se ghemui ca un arici. Ce era de făcut? Lăsai colacul de salvare cu familia lui să-și vadă de somn și ieșii în curte, în vârful picioarelor, ca să nu trezesc pe nimeni. Într-un colț văzui un șopron acoperit cu stuf în care hangiul își ținea uneltele. Sub șopron era un fel de culcuș de paie, iar alături un câine pus în lanț.

Paiele mi se părură mai ispititoare decât hamacul și mă apropiai încet de culcuș, îngrijorat să nu înceapă câinele să latre și să o scoale pe dona Elvira din somn.

Grijă de prisos! Câinele dormea și el. Deschise într-adevăr nițel ochii, dar îi închise numaidecât la loc, așa că mă întinsei fără zăbavă în paie. Cu amândouă armele în brațe, adormii atât de adânc, încât nu mă trezii doar când simții pe cineva scuturându-mă de braț.

Era aproape de înserat. Văzui pe hangiu în fața mea.

— Scoală, senior, îmi zise el. E vremea să luăm o hotărâre.

— Ce fel de hotărâre? întrebai eu sculându-mă de jos.

— Dacă poți sau nu să rămâi la han.

— Pentru atâta lucru?

Mă uitai bine la hangiu și-mi închipuii îndată ce vrea să spună. Omul era tare mărunțel și grozav de slab. Purta părul tuns mărunț, de l-ai fi putut crede chel. Trăsăturile chipului îi erau blânde și privirea inteligentă.

— Vezi că dona Elvira nu vrea să primim decât *caballeros* în casa noastră, spuse el și trebuie să recunoști și dumneata că nu prea ai nutră de așa ceva.

— Zău? făcui eu zâmbind. Dumneata crezi că hainele fac pe om?

— Nu! Dar dona Elvira nu poate să sufere decât oameni bine îmbrăcați, iar dumneata nu i-ai plăcut defel.

— Păi nici nu m-a văzut. Când am venit eu, dormea.

— Așa e, dar când s-a sculat a ieșit în curte și ți-a văzut hainele, ghețele, pălăria... Nu mai e nevoie să-ți spun, cred că m-ai înțeles.

— Te-am înțeles, don Geronimo și fiindcă nu i-am plăcut cucoanei, mă duc. Cu aceste cuvinte făcui câțiva pași spre poartă.

— Ia mai stai nițel, senior, mă opri el. Prea e pustiu la han când n-avem pe nimeni. Și apoi, dumneata nu-mi faci impresia să fii vreo haimana de care să ne temem. Dacă vrei să pun o vorbă bună la dona Elvira, trebuie să știi mai întâi ce foloase pot să trag de pe urma dumitale. Știi să joci domino?

— Da, răspunsei eu cu o oarecare mirare.

— Bine. Hai înăuntru să facem o probă. Intrai după el în „hotel”. Dona Elvira era întinsă în hamacul ei. Seniorita Felicia stătea la bufet

cu un pahar de rom înainte. Băieții se jucau cu alți copii de seama lor pe maidan, bombardându-se cu portocale stricate. Don Geronimo aduse dominoul și mă pofti să iau loc în fața lui. Când auzi pietrele de domino izbindu-se de masă, dona Elvira începu să se agite în hamac, iar când hangiul îmi spuse: „ia dublă de șase“, ea se ridică în picioare.

Seniorita Felicia veni și ea cu paharul de rom în mână, așezându-se lângă noi să privească.

Înțelesei numaidecât cu ce fel de persoane aveam de-a face. Oamenii aceștia, când nu lucrau, sau dormeau, sau jucau domino. Și măcar de-ar fi fost acest Geronimo un bun jucător! Îi câștigai, una după alta, trei partide. La cea dintâi îi păru bine că am câștigat eu; la a doua îl cuprinse mirarea, iar la a treia strigă încântat:

— Ești mare meșter, senior! Trebuie să rămâi aici ca să mai învăț câte ceva de la dumneata. Nu mi s-a întâmplat încă până acum să-mi ia cineva trei partide la rând.

Adevărul e că nu-mi dădusem nici cea mai mică osteneală. Hangiul juca atât de prost încât era lesne să-l bați. Îl văzui sculându-se de la masă, apropiindu-se de nevastă și șoptindu-i ceva. Pe urmă trecu la bufet, luă un registru ferfenițit și o călimară enormă și reveni la masă.

— Dona Elvira, zise el, a fost atât de bună să-ți îngăduie să rămâi. Ia și-ți scrie acum numele în registru.

Deschise registrul. Văzui trecute o mulțime de nume și date. La mijloc era o pană mare de găscă plină de cerneală uscată.

— Cu pana asta vrei să scriu? întrebai eu râzând.

— N-am alta.

— Păi e cu neputință să scriu cu ea.

— Pentru ce? De zece ani de când țin hotelul ăsta, tot cu pana asta au scris toți care au tras la mine.

— Nu vezi că pana e murdară și cerneala din călimară uscată?

— O subțiem acuși cu apă. Pesemne că nu te pricepi la scris, altminteri ai ști că, dacă moi pana în apă caldă, se face moale de zici că e nouă, iar cerneala de asemenea. La mine, senior, vine multă lume și se isprăvește cerneala repede, de aceea nu pot să pun mereu alta proaspătă în călimară. Și fiindcă văd că nu te pricepi la scris, o să te trec eu în registru.

— Chiar te rog, senior. Îmi iei o piatra de pe inimă.

Îl văzui apropiindu-se de bufet, aprinzând o lămpiță cu rom sau spirt, ținând apoi deasupra ei un vas de tinichea. Din economie nu schimbuse de zece ani pana și cerneala din călimară, dar arsesese întotdeauna spirt mai mult decât ar fi costat cerneala.

Trecu pe puțin un sfert de ceas până ce începu apa să fiarbă. Băgă apoi pana în apă, o lăsă nițel înăuntru, turnă pe urmă nițică apă în călimară, o amestecă bine cu pana și zise încântat de isprava lui:

— Așa. S-a făcut!

Se așeză apoi la masă, înmuie pana în cerneala, tuși și se înțepeni în scaun, ca și când ar fi fost vorba de o muncă anevoioasă.

Îmi stăpâneam râsul. Abia acum înțelegeai de ce slovele din registrul pe care îl răsfoisem în vreme ce fierbea apa erau din ce în ce mai albicioase și mai șterse.

— Ia bine seama, senior, zise hangiul. Trebuie să trec aici numele, meseria dumitale, anul și ziua în care ai sosit, precum și scopul care te-a adus aici în oraș. Nădărduiesc că o să-mi spui tot adevărul și n-o să umbli cu tertipuri.

Îi răspunsei amănunțit la toate întrebările și trecu mai bine de o jumătate de ceas până ce însemnă pe hârtie răspunsurile.

— Ei, cum îți place, senior? zise el după ce sfârși. Ai mai văzut așa „slovă“ frumoasă?

Scrisul era într-adevăr minunat.

— Drept să-ți spun, nu încă, răspunsei cu toată sinceritatea.

— Nu e de mirare, fiindcă mai toți cei care trag la mine se pricep ca și dumneata la scris și că de zece ani încoace eu trebuie să-i trec în registru. Acum aș vrea să te întreb un lucru: Zici că ești doctor și vânător. Păi cum se potrivește una cu alta?

— Doctor sunt fiindcă am învățat meseria și vânător fiindcă îmi place.

— Pesemne că ți-a mers rău cu meseria?

— De ce?

— Dacă nu-ți mergea rău ai fi stat acasă la dumneata și ți-ai fi văzut de bolnavi.

— Am văzut și de bolnavi, dar m-au atras călătoriile.

— Avere n-ai?

— Hm! Pentru ce mă întrebi?

— Iaca așa. De unde vii acum?

— De dincolo de Sierra Madre.

— Pe jos?

— Nu. Am fost călare, dar mi s-a poticnit calul și și-a rupt un picior, așa că a trebuit să-l împușc.

— Pentru ce nu ți-ai luat șaua și hamul?

— Cum era să mă car cu ele pe căldura asta?

— Păcat! Le vindeai și ai fi avut două zile ce mânca. Parcă mi-e și milă de dumneata... Mai bine lăsați dracului rablele astea de puști care nu fac două parale. Și acum, încotro te îndrepti?

— Socot să merg spre miazănoapte prin Hermosillo, dacă oi găsi vreun vapor.

— Poți s-aștepti mult și bine. Nu prea trec pe aici vapoare care să se ducă atât de departe.

— Atunci o să mă duc călare.

— O să trebuiască să-ți cumperi un cal, ori un catâr, care costă o grămadă de parale. Și nici nu se prea găsește. Dacă ai vreme de așteptat, poți să pleci, mai târziu, cu trenul care duce la Arispe.

— Cum merg trenurile într-acolo?

— Trenurile? Se cunoaște că nu ești de prin partea locului, senior. Calea ferată nu e încă gata. Se zice că o să fie de-abia peste patru, cinci ani. Cum văd eu, nu știi nimic de pe la noi. Eu ți-aș da un sfat: să nu călătorești niciodată prin țări pe care nu le cunoști, aflate atât de departe de a dumitale. Parcă ziceai că ești din Sax... Saxon... pe unde o mai fi și orașul ăsta?

— Saxonia nu e un oraș, ci un regat.

— Bine zici. De, nu poate omul să țină minte toate țările! Și, cum îți spuneam, fiindcă știi să joci bine domino și pari să fii om cumsecade, te iau în gazdă pentru un peso pe zi. Ieftin, ai? N-ai să găsești nicăieri așa chilipir. Casă, masă și îngrijire părăntescă.

— Mulțumesc, senior. Suntem pe deplin înțeleși, zisei eu satisfăcut.

— Și acum, urmă el, până să-ți pregătească Felicia ceva de mâncare, hai să mai facem o partidă de domino.

Dacă aveam sau nu chef, asta nu-i păsa hangiului. Credea că toți trebuie să fie tot atât de pasionați jucători că și el. Vroiam cu tot dinadinsul să-l las să câștige, dar n-a mers. Juca atât de prost încât nu se putea să nu piardă.

Pe când eram la a treia partidă, îl văzui deodată întrerupându-se și bătându-se cu palma peste frunte.

— Tii, cum de-am uitat! făcu el mirându-se. Ziceai că vrei să te duci mai întâi la Hermosillo și-mi adusei tocmai acum aminte că senior Enrico așteaptă un vapor care o să ancoreze aici, să-l ia să-l ducă la Lobos.

— Mi-ar fi chiar în drum. Dar cine-i senior Enrico?

— Un pasager ca și dumneata. Nu l-ai văzut trecut în registru înaintea dumitale?

— N-am băgat de seamă.

Dechisei iar registrul și citii: „*Harry Melton, sfânt al zilelor din urmă*“.

Cuvintele acestea erau scrise în limba engleză. Așadar un mormon²? De unde până unde o fi ajuns el aici și ce afaceri îl vor fi adus tocmai din Salt Lake City atât de departe în Sud, tocmai în Guaymas?

— De ce te uiți atât de îngândurat în registru? Ai găsit ceva ce ți se pare ciudat? mă întrebă hangiul.

— Nu tocmai. Dumneata ai citit ce scrie aici?

— De citit le-am citit, dar nu le-am înțeles. Și apoi seniorul acesta e atât de serios, de mândru și de cucernic încât n-am îndrăznit să-l întreb. Pesemne că i-am pocit numele, fiindcă mi-a spus că Harry e pe spaniolește Enrico, de aceea îi zic așa.

— Așadar locuiește aici în han?

— Doarme, numai. Dimineața pleacă și se întoarce tocmai seara.

— Și peste zi ce face?

— Nu știu. Și apoi n-am eu vreme să mă interesez ce fac mușterii mei.

Într-adevăr, omulețul dormea ori juca domino, așa că n-avea timp să se ocupe de altceva.

— Nu-i știu decât numele, urmă el și că așteaptă un vapor să-l ducă la Lobos. Cucernicia lui e vrednică de toată lauda. Păcat numai că nu știe să joace domino.

— Ce te face să crezi că e atât de evlavios?

— Fiindcă nu lasă mățaniile din mână și de câte ori vine, ori pleacă, se închină la icoana aceea de colo și-și moaie degetele în agheasma de lângă ușă.

Vrusei să spun ceva dar găsii că e mai bine să tac. Un mormon cu mățanii! Se însoară cu mai multe neveste și-și moaie degetele în agheasmă! Și se mai închină la icoane! Hm... Omul acesta trebuie să fie un ipocrit, iar ipocrizia lui nu se poate să n-aibă un motiv.

Pe când mă gândeam eu așa, veni seniorita Felicia cu o ceașcă plină, aburindă. Era un fel de mâncare făinoasă, groasă și cafenie pe care mi-o puse dinainte. Și fiindcă hangiul mă pofti s-o mănânc, dusei ceașca la gură, sorbii o dată, sorbii de două ori, până ce simții gustul de apă, făină arsă și sirop.

2 Mormoni - membrii unei secte religioase creștine din SUA, înființată, în 1830, de Joseph Smith, care, potrivit cărții lui Mormon, profet biblic imaginar, propovăduia întoarcerea apropiată a lui Hristos. Inițial au practicat poligamia (n. red.).

— Ce e asta? întrebai eu.

Felicia își împreună mâinile de mirare și strigă indignată:

— Cum, senior, dumneata n-ai băut niciodată încă până acum cacao?

— Cacao? întrebai eu nedumerit. Cum să nu!

— Păi asta ce e?

— Cacao să fie? Nu mi-aș fi închipuit pentru nimic în lume!

— Vezi? zise hangiul vesel. Cacaoa mea e renumită în toată lumea.

Cine știe ce băutură ți s-o fi dat în alte părți zicând că e cacao. Cine a gustat întâia oară dintr-a mea, nu mai bea alta. De aici poți să vezi că tot ce se găsește la mine e mai bun ca oriunde.

Eram de altă părere, dar mă ferii să i-o spun, așa că îl întrebai:

— Și diseară, la cină, ce-mi dai, don Geronimo?

— Care cină? Păi asta ce e? se miră arătând spre ceașcă.

— Așa, așa! Dar dimineața?

— O ceașcă de cacao!

— Și la prânz?

— Altă ceașcă. Mai bună mâncare că asta nici nu există.

— Dar când vrea cineva să mănânce nițică pâine ori o bucățică de carne?

— N-are decât să se ducă la brutar și la măcelar.

— Ia spune, dar vin n-ai? Cacaoa nu astâmpără setea.

— Am, cum să n-am! Vrei un păhăruț?

— Da. Câte parale?

— Treizeci de *centavos*³.

— Bine, adu-l încoace.

Don Geronimo îmi făcu deosebita cinste să mi-l aducă personal, dar în loc să-mi dea mie paharul, îl întinse mai întâi senioritei Felicia. Aceasta îl goli pe jumătate, pe urmă mi-l oferi cu un zâmbet drăgălaș.

De-abia sorbii însă o înghițitură și mă apucă o tuse grozavă. Vinul era curată otravă, adevărat acid sulfuric.

— Ia-o mai binișor, mă sfătui hangiul. Vinul e cam tărișor pentru dumneata. E numai din struguri, unul și unul.

— Așa-i, e cam tare, senior Geronimo, zisei eu de-abia răsufând de tuse. Acum o să dau fuga până la brutar și măcelar.

— Atunci nu mai bei? mă întrebă Felicia.

— Nu-mi îngăduie sănătatea, seniorita, zisei ca să scap.

3 Centime (n. red.)